

Шибналъ коня си Марко не дочакалъ да си изговори гората.

Литналъ да догони тримата страшни разбойника. Не изходилъ часъ време, чулъ да се носи писъкъ изъ близкитѣ клисури. Пискали тритѣ 'синджирѣ роби. Единъ синджиръ всички млади момчета, другъ синджиръ моми за женене, трети все невѣсти съ мжжки рожби. Отпреде имъ яздѣли трима турци съ вити ятагани презъ кръста и тежки боздугани въ ржка.

Пусналъ коня си Марко, право предъ турцитѣ изкочилъ и викналъ, заговорилъ, а гласа му сѣкашъ плачель :

— Хей, турци — побратими, кжде сте повлѣкли тия бедни хора. Колко пари ще вземете за тѣхъ — давамъ ви ги. Добро искамъ да сторя — на свобода да ги пусна.

Запрѣли турцитѣ конетѣ си, засмѣли се :

— Хайде върви, людъ българино, да не вържемъ и тебе.

Помолилъ отново Марко, затрепералъ гласа му въ сдържана ярость :

— Слушайте, братя, колкото пари ще вземете, двойно ви плащамъ за робитѣ — пуснете ги.

Едина турчинъ поругалъ :

— Махай, се, пиянъ българино, да не хвърлимъ синджиря на врата ти.

Другитѣ двама отворили халка да хванатъ Марко.

Кипнала кръвта на Крали Марко, разлютило се сърцето му. Скочилъ бързо отъ коня си, заграбилъ съ шени камъни — цѣли скали дето сто души не могатъ да ги мръднатъ.